

РЕШЕНИЕ

№ 9919

гр. София, 09.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДИМИТРИНКА ИВ. КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА**

при участието на секретаря **РУМЯНА П. СТОЯНОВА**
като разглежда докладваното от **ДИМИТРИНКА ИВ. КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА** Гражданско дело № 20221110111786 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.318-чл.329 от ГПК.

Ищецът М. К. ИГН. твърди, че сключила граждански брак с ответника Р. Н. ИГН., на 19.07.1987г. в гр. София, от който нямали ненавършили пълнолетие деца. По време на брака имат родени деца, които са навършили пълнолетие – Александър Руменов И., ЕГН ***** и Николай Руменов И., ЕГН ***** . В исковата молба се твърди, че отношенията между страните са силно обтегнати, но живеят в общо жилище единствено поради финансови затруднения, но не споделят семейно ложе и нямат семейна комуникация. Семейното жилище е собственост на техните деца, а страните имат запазено право на ползване върху него. Понастоящем бракът между страните съществувал формално. Ищцата многократно е предлагала на ответника постигане споразумение за прекратяване на брака, което той е отхвърлял. Моли съдът да прекрати брака като дълбоко и непоправимо разстроен, без да издирва и да се произнася по въпроса за вината. Ищцата желае да запази брачната си фамилия И.. Претендира разноски.

Ответникът Р. Н. ИГН. в отговора на исковата молба заявява, че искът за развон е основателен. Не оспорва твърдението на ищцата, че бракът им е дълбоко и непоправимо разстроен, като също моли за неговото прекратяване. Не възразява ищцата да запази брачното си фамилно име – И.. Претендира издръжка след прекратяване на брака в размер на минималната социална пенсия за страната. Причина за искането му е обстоятелството, че бил с влошено здравословно състояние и не можел да се издържа сам. Ответникът не претендира разноски.

Съдът, като взе предвид относимите доказателства и доводи, прие за установено следното:

Страните М. К. ИГН. (Николова преди брака) и Р. Н. ИГН. са сключили граждански брак на 19.07.1987г. в гр.София, като при сключването му съпругата е приела да носи фамилното име на съпруга си - И., видно от удостоверение за сключен граждански брак, издадено въз основа на акт за граждански брак № 153/19.07.1987г. на Столична община – Димитровски районен съвет.

Страните нямат ненавършили пълнолетие деца от брака си, което се установява от служебна извършената справка в НБДН от 24.06.2022г.

От събраните по делото гласни доказателства, чрез разпит на свидетеля Росица Василева Абланска-Тодорова (позната на страните, учителка на техните деца), които съдят кредитира изцяло, се установява, че страните от двадесет години живеят в общо жилище, но без общо домакинство, не общуват като семейство. Всеки сам си готви, пазарува, поддържа домакинството си и си плаща сметките. Докато децата били малки ищцата се грижела да тях, а ответникът бил малко груб възпитател. Понастоящем децата, които били пълнолетни, не живеели с тях.

По делото е изслушана ищцата М.И.. Тя заяви, че повече от двадесет години с ответника не живеят като семейство. Нямали общо домакинство, от години тя плащала разходите в жилището. Останали в това положение единствено по финансови причини. Заедно с децата предлагали на ответника да продадат голямото жилище и да си купят отделни, за да се разделят, но той не се съгласявал. Ищцата твърди, че повече от двадесет години иска да се разведе, но не била добила кураж за това. В момента желае прекратяване на брака като като дълбоко и непоправимо разстроен без да се издирва въпросът за вината.

Съобразно така установената фактическа обстановка съдът счита, че предявеният иск за развод е основателен. Воденето на самостоятелен живот от страните, макар и обитаващи едно и също жилище, според настоящия съдебен състав е обстоятелството, което е разрушило трайно и необратимо семейната общност. Всеки от тях е абдикирал от задължението си за общата грижа за семейството, разбирателство и уважение, поради което и бракът следва да бъде прекратен доколкото няма предписаното от закона и добрите нрави съдържание. Този извод на съда се подкрепя и от становището на ответника, изразено в отговора на исковата молба, в който той признава, че бракът между страните е дълбоко и непоправимо разстроен и също желае неговото прекратяване.

В съдебно заседание ищцата се яви и лично заяви пред съда категоричното си нежелание да продължи брачната обвързаност. Бракът, според чл.46 от Конституцията на РБългария е доброволен съюз между мъж и жена, като съпрузите имат равни права и задължения в семейството, т.е. възникването и съществуването на брачните отношения е основано на съгласието на двете страни. Ето защо независимо от желанието на единия съпруг за продължаване на брачната връзка, доколкото по делото се установява, че последната е дълбоко и непоправимо разстроена и съществува само формално, мъжът е категоричен в нежеланието си тази обвързаност да продължи, бракът между страните следва да бъде прекратен. В тази връзка следва да се добави, че разпоредбата на чл.99, ал.4 от СК /отм./, съгласно която "развод не се допуска, ако разстройството на брака се дължи само на виновно поведение на ищеца, а другия съпруг настоява да се запази брака, освен ако важни обстоятелства налагат да се допусне разводът", не е възпроизведена в новия Семейен кодекс. Брачната връзка е невъзвратно изпразнена от предписаното ѝ от закона и добрите нрави съдържание, поради което, като формална и ненужна, следва да се прекрати без съдът да издирва и да се произнася по въпроса за вината, доколкото такава претенция не е заявена от нито един от съпрузите.

Според чл.322, ал.2, изр.II ГПК с иска за развод задължително се предявяват и разглеждат исковите за упражняване на родителските права, личните отношения и издръжката на децата, ползването на семейното жилище, издръжката между съпрузите и фамилното име.

Страните нямат ненавършили пълнолетие деца от брака, като нито един от тях не е заявил искане за издръжка след развода, поради което и съдът не дължи произнасяне по тези въпроси.

Съгласно разпоредбата на чл. на основание чл.326 ГПК, съдът следва с решението за развод да разреши и въпроса за фамилното име, което съпрузите ще носят след развода.

Съпругата, за която се установи, че при сключване на брака е променила фамилното си име, като е приела да носи фамилното име на съпруга си, следва да бъде постановено да продължи да носи брачното си фамилно име – И., доколкото не е изразила желание да се възползва от предвидената в чл.53 СК възможност за възстановяване на предбрачното фамилно име след развода.

В отговора на исковата молба ответникът е предявил иск за издръжка от страна на съпругата му в размер на минималната социална пенсия до достигане до пенсионна възраст. Като основание за това свое искане ответникът е посочил влошеното си здравословно състояние, което било резултат от полаганите от него грижи за семейството в продължение на години. В съдебно заседание ответникът И. не се явява, въпреки, че е призован в условията на чл. 47 от ГПК (същият е посочил нови съдебни адреси за последващо призоване). Не сочи и никакви доказателства относно основателността на исковата си претенция за издръжка, като е искал срок за представяне на доказателства до първо съдебно заседание. Освен това в отговора на исковата молба ответникът заявява, че не желае да се събират допълнителни доказателства по предмета на делото.

Доколкото от представените по делото доказателства не се установи нужда от издръжка от страна на ответника, освен това той е във възраст, която не е пенсионна и може да полага труд и да получава възнажраждение за него, както и притежава имущество, от което също може да се издържа, искът за издръжка по отношение на ищцата М.И. се явява неоснователен и следва да се отхвърли изцяло.

По разноските:

Съгласно чл.329, ал.1, изр.II ГПК при липса на установена по делото вина на съпрузите разноските остават в тежест на всеки от тях, както са ги направили. С оглед разпоредбата на чл.329, ал.1, изр.II от ГПК, платената първоначална държавна такса следва да остане в тежест на страната, която я е заплатила, на основание чл.329, ал.1, изр.II ГПК. Предвид изхода на делото всяка една от страните следва да заплати по сметка на СРС всеки от тях по 25,00 лева-окончателна държавна такса при решаване на делото по иска за развод по чл.6, т.2 от тарифата (като ищцата М.И. е внесла таксата при депозиране на исковата молба). Доколкото размерът на минималната социална пенсия към настоящия момент е 467 лв., то ответникът И. следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС държавна такса върху размера на претендираната издръжка, възлизаща на 336.24 лв.

Мотивиран от изложеното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА С РАЗВОД БРАКА, сключен с Акт за граждански брак № 153/19.07.1987г. на Столична община – Димитровски районен съвет между **Р. Н. ИГН., ЕГН *******, и **М. К. ИГН., ЕГН *******, като **ДЪЛБОКО И НЕПОПРАВИМО РАЗСТРОЕН**, на основание чл. 44, т. 3, във вр. с чл. 49, ал.1 от СК.

ПОСТАНОВЯВА след развода **М. К. ИГН., ЕГН *******, да продължи носи брачното си фамилно име – И., на основание чл.326 ГПК.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от **Р. Н. ИГН., ЕГН *******, с адрес гр. София иск срещу и **М. К. ИГН., ЕГН *******, за заплащане на издръжка на бивш съпруг в размер на минимална социална пенсия за срок до навършване на пенсионна възраст на ищеца като неоснователен.

ОСЪЖДА Р. Н. ИГН., ЕГН *****, да заплати по сметка на СРС сумата от 25.00 (двадесет и пет) лева – държавна такса по сметка на СРС при решаване на делото по иска за развод, на основание чл. 329, ал. 1, пр.2 от ГПК и 336.24 лв. държавна такса по сметка на СРС върху отхвърления иск за издръжка.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____